

Roiul

Florin Pindaru

Roiul

Se porniră fără veste
Peste lume a cădea
Albe năluciri celeste
Roiuri, roiuri fulgi de nea.

Se despart și iar revin
Se rotesc purtați de vânt
Aerul e-așa de plin
Ce mișcare! Freamăt sfânt!

În lumina tremurată
A vreunui felinar
Prinși în dansuri se arată
Se ascund și iar apar.

Tot cuprinsul lor le pare
Un nemărginit tablou
Peste care fiecare
Își așterne albul său.

Case tremurând sub ger
Geamuri amortite, hornuri
Prinse-n gheara cea de fier
Condamnate sunt la chinuri.

Se apleacă la pământ
Încărcați peste măsură
Și-mbracă alt veșmânt
Pomii dezgoliți cu ură.

Obosiți de-atâta viață
Îmbătați de-atâta iarnă
Cad și se prefac în gheață
Prind sub tălpi să se aștearnă.

Eu privindu-i în tăcere
Mă gândesc așa cu dor
Cum roiesc ei la vedere
Parc-ar fi albine-n zbor.